

ĐAU KHỔ VÀ HY VỌNG CỦA BẬC CHA MẸ

Tất cả con cái chúng tôi đều hấp thụ nền đạo lý vững chắc và được giáo dục kỹ lưỡng trong các trường Tư Thục Công Giáo.

Tất cả sống đạo đàng hoàng cho đến khi xong bậc trung học đệ tứ tài. Sau đó thì .. quả là đại biến, đại biến! Chúng xa lìa Giáo Hội, bỏ việc đi nhà thờ và không sống Đạo chút nào hết! 6 trên 7 đứa con chúng tôi bỏ Đạo! Thật là kết quả thê thảm!

Chúng tôi cay đắng tự hỏi:

- Mình đã phạm lầm lỗi nào trong việc giáo dục con cái và thông truyền Đức Tin cho chúng, để giờ đây, chúng bỏ Đạo? Phải chăng chúng tôi quá nghiêm khắc? Hay ngược lại, chúng tôi quá dễ dãi, lơ là?

Chúng tôi xét mình đi xét mình lại, rồi đấm ngực ăn năn thống hối. Nhưng thật ra, chúng tôi vẫn không tìm được nguyên do chính yếu đưa đến thất bại trong việc giáo dục Đức Tin cho con cái .. Phải trải qua thời gian rất lâu, thật lâu, trong thử thách đắng cay, chúng tôi mới thoát khỏi mặc cảm tội lỗi và vững mạnh trong Đức Tin.

Chính nỗi đau khổ nhìn thấy các con do mình dưỡng dục, lại đánh mất Đức Tin, mà chúng tôi bám víu vào THIÊN CHÚA nhiều hơn. Chúng tôi khiêm tốn nhận ra quyền lực và khả năng giới hạn của mình. Chúng tôi hoàn toàn đặt tin tưởng và hy vọng nơi lòng từ bi nhân hậu vô biên của THIÊN CHÚA.

Bí tích Thánh Thể trở thành trung tâm điểm cuộc sống. Chúng tôi đi lễ hàng ngày và tham dự buổi cầu Thánh Thể hàng tuần nơi giáo xứ bên cạnh. Mỗi lần quỳ trước Mình Thánh Chúa, chúng tôi giao phó tất cả các con, các cháu chúng tôi cho Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Chúng tôi dành trọn thời giờ để cầu nguyện cho con cháu, bù lại khi còn trẻ, vì quá mải mê làm việc mà sao nhãng việc cầu nguyện cho con cái .. Chưa hết, chúng tôi còn xin các nữ tu Nhà Kín cầu nguyện cho các con, các cháu của chúng tôi nữa! Quả thật, chúng tôi vận động cả một "đạo binh trần thế" dâng lên THIÊN CHÚA lời cầu xin tha thiết nhất của chúng tôi.

Mỗi lần các con gửi con cái của chúng nhờ chúng tôi coi sóc hộ, chúng tôi đau đớn ghi nhận thảm trạng:

- Đó là những đứa trẻ không bao giờ được nghe cha mẹ nói về THIÊN CHÚA! Và những đứa trẻ lại chính là cháu chắt của mình!

Chúng tôi vô cùng đau khổ và chúng tôi gia tăng lời cầu nguyện, trong khiêm tốn, trong âm thầm, trong tin tưởng, phó thác và hy vọng. Chúng tôi giao phó con cháu chúng tôi cho ông bà tổ tiên, đang sống trên trời và cho các vị thánh quan thầy của chúng.. Chúng tôi đi hành hương nhiều đền thánh Đức Mẹ với ý hướng cầu xin cho con cháu ơn ăn năn trở lại.

Chúng tôi không bao giờ ép buộc con cái phải sống Đạo. Chúng tôi tôn trọng tự do và trách nhiệm trưởng thành của chúng. Nhưng chúng tôi tha thiết cầu nguyện cho chúng, xin THIÊN CHÚA ban ơn hoán cải cho chúng. Rồi, lợi dụng dịp may tình cờ nào đó, chúng tôi nói với chúng:

- Ờ, cha mẹ có nhớ cầu nguyện cách riêng cho con, nơi đền thánh Đức Mẹ ..

Năm sau, một đứa con gái chúng tôi đi hành hương đền thánh Đức Mẹ và được ơn ăn năn thống hối. Nó trở về với Chúa và với Giáo Hội Công Giáo. Rồi nó kéo theo người anh của nó, cũng ăn năn trở lại với Chúa và với Giáo Hội. Chúng lại đi nhà thờ và lãnh nhận các Bí tích.

Từ các ân huệ và thử thách trên đây, chúng tôi học biết kinh nghiệm: "Hy vọng là hồng ân của Chúa". Đôi khi xảy ra chuyện không thể nghi ngờ. Chẳng hạn một cháu gái 18 tuổi, điện thoại mời chúng tôi đến tham dự lễ rửa tội của cháu. Nhà tôi cảm động kêu lên: "Phép lạ"! Còn tôi, tôi nói: "Đó là món quà

bất ngờ của Chúa!" .. Muôn vàn cảm tạ THIÊN CHÚA.

Trên đây là chứng từ của bà Olga và chồng là ông Georges, bác sĩ về hưu. Cả hai sống tại Somme (Tây Bắc nước Pháp).

("Famille Chrétienne", n.1039, Décembre/1997, trang 58).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt